

opinió | JOSEP MARIA PALLÀS candidat a l'alcaldia de Valls per Esquerra Republicana de Catalunya

Tretze de cada cent

Esquerra vol ser ambiciosa i realista alhora. Ambiciosa perquè Valls té prou potencialitats per anar més lluny i per ser capital. I realista perquè no volem perdre el món de vista. Valls té encara moltes mancances en petites coses i molts temes pendents

L'Ajuntament de Valls té un pressupost anual d'uns 25 milions d'euros. Fins i tot el Pius Hospital té un pressupost superior al de l'Ajuntament. El de la Generalitat ultrapassa els 30.000 milions. A ca la vila hi ha pocs diners i molts fronts per cobrir. Com que l'ajuntament és l'administració més propera al ciutadà, és la primera que rep les seves demandes i, sovint, la que acaba assumint feines que no li pertocuen. Fins al 30% del pressupost municipal se'n deu anar en coses que, a dreta llei, no li pertoca fer, però que l'Ajuntament acaba fent perquè la pressió dels veïns i la necessitat real poden més. Dels 25 milions de pressupost, només podem comptar com a inversions tres o quatre milions anuals a tot estirar. Multipliquem-ho per quatre i sabrem la capacitat real, doncs, de l'Ajuntament de crear nous equipaments i tirar endavant iniciatives potents amb els seus propis recursos en tota la legislatura. Diguem-ho d'una altra manera: l'Ajuntament només gestiona 13 de cada 100 euros que es gasten les administracions per ciutadà.

¿Vol dir això que l'Ajuntament és una institució feble? No. De cap manera. Al contrari: L'Ajuntament és qui ha de liderar el progrés econòmic, social i cultural de la ciutat. Si no ho fa l'Ajuntament, no ho fa ningú. L'Ajuntament ha d'anar desacomplexadament, amb força, amb empenta, a buscar la complicitat institu-

Josep Maria Pallàs i Jordi de Bofarull.

cional i social, per fer que tothom s'abochi amb entusiasme pel progrés de la ciutat. L'Ajuntament és feble si pensem en el que pot fer sol, però és més fort que ningú a l'hora de fer treballar els altres per la ciutat. I quan dic els altres em refereixo a l'administració autonòmica i central, i a la societat.

Un govern municipal, per governar, només necessita la meitat més 1 dels regidors. I qualsevol combinació que sumi aquesta majoria és perfectament legítim-

ma i democràtica. Però un govern municipal que vulgui fer alguna cosa més important que governar el dia a dia, alguna cosa més que anar fent la viu-viu, un govern que aspiri a fer un salt històric endavant, no es pot conformar amb 11 regidors. Un govern fort necessita totes les complicitats remant en la mateixa direcció. D'aquí ve la nostra aposta pel govern d'unitat, pel govern de tres locomotores: Esquerra, CiU i PSC. Perquè volem fer un salt endavant, volem un Valls capital. Si tota l'energia que ara gastem uns i altres per diferenciar-nos l'emprem, l'endemà de les eleccions, per sumar, podem fer el govern més fort i més potent per a Valls.

Parlem, doncs, d'unitat i parlem de salt endavant. Per fer què? Per fer tantes i tantes coses que ens calen a Valls. En aquest sentit, Esquerra vol explicitar aquí cinc grans accions de govern que vol prioritzar en la propera legislatura:

1. Recuperant la centralitat geogràfica i urbanística del barri antic, aplicant la llei de barris i desenvolupant les urbanitzacions de l'Hort del Carme, del Prado i del Portal Nou.

2. Fent més polítiques d'ajut a la gent gran, els discapacitats, la gent amb dificultats d'integració i d'ocupació en el mercat de treball.

3. Posant la cultura a l'abast de tothom, en totes les seves manifestacions i vessants, com a eina de vertebració social i autoestima personal i col·lectiva.

4. Impulsant l'educació com a motor de progrés social, vetllant perquè les obres en les nostres escoles i instituts es facin ràpid i bé, i creant noves places de llars d'infants.

5. Ampliant els serveis i els equipaments del Pius Hospital (nou edifici de consultes).

Esquerra vol ser ambiciosa i realista alhora. Ambiciosa perquè Valls té prou potencialitats per anar més lluny i per ser capital. I realista perquè no volem perdre el món de vista. Valls té encara moltes mancances en petites coses i molts temes pendents de fa anys que cal tancar abans de plantejar-se nous reptes: més neteja als carrers, més civisme, més parcs i jardins a la vora de casa, menys barreres... i més Museu Castellor i més Pont del Vilar, i més biblioteca de Ca Creus. Ens calen tants esforços, ens calen tants milions d'euros que hem de fer vindre a Valls, i tantes energies sumades, que pensem que és millor per a Valls posar-nos, des de l'endemà mateix de les eleccions, a treballar de debò per fer allò que mai no hem sabut fer: fer el govern més fort per Valls.

Una Esquerra forta serà un pas decisiu en aquesta direcció. Esquerra vol compartir projecte, des de la nostra independència i fermesa. Doneu-nos confiança. No us decebrem.

el divà al pati | JOAN GIBERT

Sabers i saber no són la mateixa cosa

L'escola, a través del desig dels professors enamorats de la seva respectiva matèria, facilita l'accés a múltiples sabers; però no ho sap tot. No sap, i és bo que ho sàpiga, d'aquell saber que es manifesta en la diversitat de maneres d'actuar i gaudir

Sabers en plural i saber en singular no són pas la mateixa cosa. Hi ha qui sap molt d'animals exòtics, d'altres saben tot el que passa a *Ventdelplà* i a l'escala de veïns, fins i tot hi ha qui sap de física quàntica, botànica, medicina, informàtica i *tutti quanti*. Del que un no sap gran cosa és, tot just, d'allò que l'atrapa; ja ens ho advertia Sòcrates amb la famosa sentència: «Coneix-te a tu mateix.» Com molt bé suposen, no es tracta tant del cosmos com d'un mateix, no són els altres, sinó més aviat nosaltres, els grans desconeguts.

Quinze dies enrere vaig assistir a la conferència del col·lega Mario Izcovich sobre *Connexions i desconexions amb el saber*, en la qual abordava les dificultats dels adolescents per accedir als sabers; es tractava d'una mirada diferent sobre allò que, des de l'àmbit educatiu, etiquetem com a fracàs escolar. D'entrada va situar tres idees bàsiques i centrals: existeix un saber diferent a l'instrumental, l'escola no ho sap tot, i el saber, en singular, està vinculat a allò sexual. No pretenc, ara i aquí, posar sobre paper el resum de la xerrada, sinó, més aviat, reprendre alguna de les seves reflexions per tal de compartir-les amb el lector. Si ens adonem, els darrers anys es caracteritzen per la fal·lera homogeneïtzadora que pretén classificar els alumnes per ni-

vells i, també, per la dèria d'una «norma» que suposadament posaria cadascú al seu lloc. La realitat, tossuda, desmenteix, qüestiona i invalida molts d'aquests intents ja que allò que la classificació genera és un *resto* que cal gestionar. En la dèria classificadora sempre trobarem un nou criteri capaç d'anomenar un element susceptible de ser exclòs del conjunt; es tracta del conte de mai acabar: els que van fluixos en mates, els que acaben d'arribar des de països llunyans, els que llegeixen molt i bé, els que ni fan ni deixen fer; només poso sobre paper allò que l'actualitat promou en l'àmbit escolar i també en el social. L'escola, al cap i a la fi, no és res més que el reflex d'una societat cada cop més procliu a plantejaments de Sarkozy, al capdavant exclusió i segregació són conseqüència directa d'aquest intent homogeneïtzador que apunta a esborrar les diferències.

Retornem al tema del saber estretament vinculat amb el desvetllar de la vida i amb l'esclat de les pulsions; ens trobem immersos en la pubertat i en les renúncies que comporta. D'entrada, el púber ha de renunciar a la infantesa i al tipus de relació que fins aleshores havia establert amb els pares i, en aquest sentit, el moment d'arribada a l'institut marca un punt d'inflexió que opera un

tall entre el món dels infants i el món dels adults. Tant el noi com la noia han de consentir a renunciar a determinades satisfaccions que els comporten un plaer immediat: fer-se el graciós quan no toca, transgredir la norma, buscar les pessigolles al professor de torn, incomodar els companys, pixar fora de test i tota l'àmplia gamma que hi volguéssiu afegir.

● Allò que decidim, sense saber-ne la raó, és a la base del saber inconscient, un saber que no sabem que sabem, però va fent la seva.

És sobre el fons d'aquestes renúncies que s'accedeix als sabers acadèmics; dit d'una altra manera, no és fins que un decideix estar-se de tocar els nassos que pot interessar-se per les mates, els idiomes i la resta de matèries; ens trobem en el context dels sabers anomenats instrumentals. L'escola, a través del desig dels professors enamorats de la seva respectiva matèria, facilita l'accés a múltiples sabers; però l'escola no ho sap tot. L'escola no sap, i és bo que ho sàpiga, del saber inconscient, d'aquell saber que es manifesta en la diversitat de maneres

d'actuar i gaudir. Aquesta desconexió és la raó principal per la qual avorten la major part d'intents pedagògics guiats per nobles propòsits i les millors intencions. Saber que no se sap tot és, a més d'una saludable posició, l'única possibilitat d'iniciar un canvi d'una certa magnitud i profunditat. El tercer punt és, si voleu, més relliscós i controvertit, ja que sostenir, en una època en què suposadament se sap tot sobre el sexe, que el saber, en singular, està vinculat amb allò sexual pot resultar xocant, però així és i l'anàlisi ho verifica en cada cas.

Per què una, o un, ha orientat els passos vers la medicina, la recerca genètica, la naturalesa de l'àtom o la literatura té a veure amb una elecció simptomàtica. Al cap i a la fi és conegut que determinades tendències i impulsos es desplacin i sublimin; en aquest punt les vocacions religioses i les artístiques esdevenen paradigmàtiques. Allò que decidim, sense saber-ne la raó, és a la base del saber inconscient, un saber que no sabem que sabem, però que va fent la seva. Podem acumular sabers i més sabers, però, sense admetre la radical ignorància mai podem conquerir aquell saber que ens faria únics i singulars.

